

РЕШЕНИЕ

№ 536

гр. София, 28.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 23.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **6516** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 250 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на И. Ж. Д. с адрес: [населено място], [улица], бл. „Б.” 2, вх. В, ет. 4, ап. 12 срещу Заповед № РД-577 от 01.06.2012 г. на Директора на Дирекция „Национална система 112”, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена при допуснати нарушения на материалния закон. Оспорващият твърди, че при връчването на заповедта не е спазена съответната процедура, поради което е нарушено правото му на защита. Инвокирани са доводи, че по време на отпуск, поради временна неработоспособност не може да се връчват заповеди за налагане на дисциплинарни наказания.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващият не се явява лично. Представени са допълнителни съображения в писмен вид. Д. посочва, че дисциплинарното нарушение не е установено по съответния ред. Според него, той е бил заставен да даде обяснения, които не са отговаряли на истината и са били депозираны по време на отпуск поради временна неработоспособност. Наведени са доводи, че заповедта за налагане на дисциплинарно нарушение не може да бъде връчвана по време, когато служителят е в отпуск поради временна неработоспособност. Като порок на акта се сочи обстоятелството, че в него са

инкорпорирани две отделни волеизявления, за които следва да се издадат два акта. Ответникът по оспорването, чрез юрисконсулт П. намира жалбата за неоснователна, а наведените твърдения за недоказани. Навежда доводи, че административният акт е издаден от компетентен орган и при спазване на административно-производствените правила.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че И. Ж. Д. преди издаване на оспорената заповед е бил назначен на длъжност „технически сътрудник”, категория „Е” – III степен при Районен център 112 – [населено място] към Дирекция „Национална система 112” - МВР.

Повод за образуването на дисциплинарното производство е докладна записка рег. № 10 579 от 11.05.2012 г. /л. 51/, изготвена от полицейски орган при „Пътна полиция” – [населено място] до Началника на КАТ – [населено място], по повод на извършена проба за употреба на алкохол на лицето И. Ж. Д., след която е констатирано количество алкохол в издишвания въздух от 0,93 промила.

Дисциплинарното производство е образувано със заповед рег. № РД 485/15.05.2012 г. /л. 7/ на Директора на Дирекция „Национална система 112” - МВР. Със заповедта е назначен дисциплинарно-разследващ орган.

Видно от покана рег. № 1087 от 18.05.2012 г. /л. 28/, Д. е бил поканен да представи обяснения в срок до 17,30 часа, на 18.05.2012 г.

Оспорващият е представил обяснения на 18.08.2012 г. /л. 31-32/, които са приети с резолюция от 18.05.2012 г. на дисциплинарно-наказващия орган.

Видно от протокол за извършена химическа експертиза № 336/15.05.2012 г. /л. 49/, след изследване на взетата на 11.05.2012 г. проба, концентрацията на алкохол в кръвта на И. Ж. Д. е била 1,2 промила.

С писмо изх. № 1136/18.05.2012 г. /л. 56/, районен прокурор при Районна прокуратура – [населено място] е уведомил Директора на Дирекция „Национална система 112”, че срещу И. Д. е образувано досъдебно производство за извършено престъпление по чл. 216, ал. 1 от НК.

Дисциплинарно-разследващият орган е изискал писмени обяснения от лица, имащи отношение към случая, които са приобщени към събрания в производството доказателствен материал.

Събирането на доказателства в хода на образуваното дисциплинарното производство е приключило и резултатите са обективирани в обобщена справка рег. № 1097 от 19.05.2012 г. /л. 21-24/, в която е посочено, че на 11.05.2012 г. в периода от 00,45 часа до 02,51 часа държавният служител И. Ж. Д., напуснал работното си място - „Районен център 112” – [населено място], без разрешение на ръководител на смяна, в нарушение със Заповед рег. № РД 161/26.02.2010 г. на Директора на Дирекция „Национална система 112” относно пропускателния режим и вътрешен ред в Дирекция „Национална система 112” и териториалните „Районни центрове 112”, и утвърденият график за почивки, като след завръщането си не е дал обяснение за отсъствието си. След което не е изпълнявал служебните си задължения, видно от справка „Ефективно работно време по оператор за М.” от системата на РЦ 112-М. и от справка проверка на състояние „Работещ за М.” от системата на РЦ 112-М.. През

времето на отсъствието си държавния служител И. Ж. Д. е употребил алкохол, което е установено по надлежния ред с техническо средство - „Дрегер 7510” АКВВ № 0010 отчел 0.93 промила алкохол видно от докладна записка с рег. № 10579/11.05.2012 г. на орган при ОД МВР – М.. В следствие с протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта с № 336/2012 г., издаден от ЦСМП-П. е установено, че наличието на етилов алкохол в кръвта на И. Ж. Д. е 1.2 промила. Около 05,00 часа на 11.05.2012 г. Д. отново е напуснал работното си място без разрешение и на влизане в сградата на [община], където се помещава „Районен център 112” е унищожил входната врата на сградата. В тази връзка срещу него е образувано досъдебно производство ЗМ 531 от 11.05.2012 г. по описа на ОД на МВР – [населено място].

Дисциплинарно-разследващият орган е предложил на И. Ж. Д. - „технически сътрудник”, категория „Е” – III степен при Районен център 112 – [населено място] към Дирекция „Национална система 112” - МВР, да бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение”, на основание чл. 230, ал. 1, т. 2 и чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР и да бъде прекратено служебното му правоотношение.

Д. е запознат с обобщената справка на 19.05.2012 г., като в законоустановения срок, той не е депозирал писмено възражение.

Горепосоченото предложение на комисията е инкорпорирано в становище рег. № 2223/01.06.2012 г. /л. 16-20/ до Директора на Дирекция „Национална система 112” - МВР.

От приложената към административната преписка заповед рег. № РД-М-27 от 24.01.2012 г. /л. 64/ се установява, че на Д. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от 6 месеца.

Директорът на Дирекция „Национална система 112”, преценявайки характера и тежестта на деянието е приел, че същото представлява тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4 от ЗМВР, поради което и на основание чл. 227, ал. 1, т. 10 и чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е издал оспорената Заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена И. Д. лично на 12.06.2012 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Действията по подаване на жалбата са предприети чрез изпращането ѝ по пощата на 26.12.2012 г., видно от приложения финансов бон, , т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 224, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, а именно, че с деянието си И. Д. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в действия, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители

от МВР, с които се уронва престиж на службата, поради което му е наложил дисциплинарно наказание уволнение и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратил служебното му правоотношение.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Настоящият съдебен състав намира, че са налице фактическите предпоставки за налагане на оспорения акт.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за правилни и обосновани. Действията на Д. се установяват категорично и могат да бъдат квалифицирани като тежко нарушение на служебната дисциплина. С поведението, което е станало достояние на множество лица и с явното съзнание, че се намира на публично място – сградата на [община], Д. е уронил престижа на службата. Деянията му по никакъв начин не се съвместяват с основните задължения на служителите от МВР да опазват обществения ред и да защитават чуждото имущество от посегателства.

Според настоящия съдебен състав тежестта на нарушението е особено силна, като се има предвид, мястото, където е работил оспорващия – „Районен център 112” – [населено място]. Същият е имал за задължение да осъществява сътрудничество на оказали се в бедствие хора и да насочва спасителните служби. Употребата на алкохол по време на дежурство и то в големи количества – оспорващият посочва, че е изпил на два пъти по няколко бири и напускането на работното място, създава възможност животът и здравето на нуждаещи се от помощ хора да бъдат поставени в опасност. Съдът намира, че действията на Д. имат нееднозначно негативна оценка и правилно са били приети като предпоставка за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание. Безупречното поведение на служителите на МВР е задължително за тях както по време на изпълнението на служебните им задължения, така и извън службата им. Те са един главните символи на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите. Ако тези действия са в разрез със закона или дори с общоприетите норми за поведение, това ще доведе до загуба на доверие сред гражданите и до желание за решаване на възникналите проблеми с непозволені средства. В този смисъл Върховният административен съд се е произнасял нееднократно, като най-подробните мотиви са развити в тази насока в Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г., съгласно, което дори в случаите, в които се нарушава установения обществен ред и деянието няма връзка с изпълнение на служебните задължения, ако поведението е несъвместимо с морала и е уронващо престижа на службата, е налице основание за уволнение.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на Д. да участва в производството и да организира защитата си. Той е дал подробни писмени обяснения. По делото няма данни той да е бил изслушван – няма съставен протокол, съгласно чл.

237, ал. 3 от ППЗМВР. Дисциплинарно наказващият орган е приел писмените му обяснения на Д., като по този начин се е освободил от задължението си да изслуша служителя, съгласно чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Както бе посочено по-горе деянието на Д. по своя характер се явява изключително тежко нарушение на служебната дисциплина, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа и авторитета на МВР и се създава недоверие у гражданите в институциите, което трябва да защитава техните права и законни интереси. Административният орган е взел предвид цялостното поведение на Д. по време на службата му. Видно от приложената по делото заповед рег. № РД-М-27 от 24.01.2012 г. се установява, че на Д. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от 6 месеца. Според съда, деянията, за които е наложено наказанието – отправяне на обидни квалификации по адрес на началник, използване на лични технически средства на работното място и системно нарушаване на графика за почивка и хранене, показва неустойчивост и лабилност на характера на оспорващия, както и занижен самоконтрол – качества, които не следва да притежава лице от състава на МВР.

Лишено от правна опора е оплакването, че уволнителната заповед е връчена, по време на отпуск за временна неработоспособност, защото съгласно разпоредбата на чл. 248 от ЗМВР, служебното правоотношение на държавните служители в МВР не може да бъде прекратено през време на отпуск, освен в случаите по чл. 245, ал. 1, т. 1, 3, т. 7, буква "а" и т. 8. В хипотезата на последната точка попада и разглежданият казус.

В ЗМВР не са предвидени ограничения, със заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” да се прекрати и служебното правоотношение., което е задължително в този случай, поради което доводът в тази връзка също следва да бъде приет за неоснователен.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на административно-производствените правила и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид на факта, че ответникът не поискал присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази връзка, с оглед изхода от спора.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Ж. Д. с адрес: [населено място], [улица], бл. „Б.” 2, вх. В, ет. 4, ап. 12 срещу Заповед № РД-577 от 01.06.2012 г. на Директора на Дирекция „Национална система 112”, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с

касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..